

ПРИКАЗКА

**Човѣчето съ безкрайно дългитѣ
мустаци.**

Едно врѣме живѣлъ единъ царъ на име Салтанъ. Той се оженилъ за една хубава царица, а слѣдъ нѣколко врѣме имъ се родилъ синъ. Дѣтето било голѣмо, колкото единъ прѣстъ, а мустацитъ му били дълги, колкото отъ планината до морето.

Домжчиѣло на царя. Той казалъ: „защо ли се е родило това посмѣшище, този изродъ на бѣлия свѣтъ? . . . Ей, слуга, ела, вземи и хвърли дѣтето въ гората за храна на звѣроветѣ! . . .“

Нажалило се дѣтенцето и проговорило: „Не се сърди татко-господарю! Не съмъ виновно азъ, че съмъ се родило такова малко. . . Мъничко съмъ азъ, царю, но сърцето ми е голѣмо. . . И щомъ ти не искашъ да ме имашъ за синъ, азъ самичко ще си замина. . .“

Размахалъ царскиятъ синъ мустаци въ въздуха, като дълги сивобѣли облаци и като леко перце полетѣлъ изъ въздуха на нѣкъдѣ. . . изчезналъ и никой го не видѣлъ. . .

Като си хвъркало момчето, забѣлѣзало всрѣдъ една голѣма гора една колиба. Свило то мустаци на кълбо, спуснало се и право прѣзъ прозореца паднало вжтрѣ въ колибата и изплашило старика—дърваръ, който си живѣлъ въ тази колиба.